

TRENCAR BARRERES



Que més d'un 60% dels comerços gironins no siguin accessibles en cadira de rodes és una xifra molt alta. El cas és especialment preocupant en el petit comerç –peixateries, carnisseries, sabateries–, ja que la llei no els hi obliga. Un estudi de Mifas ha posat tot això i molt més sobre la taula,

Laura Fanals

PERIODISTA ► girona.diaridegirona@epi.es

tot revelant que fins i tot barris relativament nous com Fontajau –on, per a més inri, hi ha la seu de l'entitat– tenen molt poques botigues adaptades. L'autora de l'estudi i secretària de Mifas, Anna Maria Guillén, apunta que hi ha una llei catalana pendent d'aprovar-se que podria obligar tots els comerços a ser accessibles independentment de la seva superfície, però d'aquí que s'aprovi encara pot passar temps. Tot i això, per evitar que l'estudi quedi en un calaix i s'ompli de

pols, l'Ajuntament de Girona té eines al seu abast. Aquesta setmana, per exemple, s'han aprovat inicialment les ordenances fiscals: per què no proposar bonificacions per als comerços que es converteixin en accessibles? Seria un primer pas, perquè com diu la mateixa Guillén, incentivar sortiria més a compte que sancionar. Fins ara, l'Ajuntament ha fet una bona tasca per facilitar l'accessibilitat a la via pública. Ara tocaria abordar la qüestió del comerç.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.



LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

PRUG del Cap de Creus: Una nova fórmula d'asfíxia per al territori

JOAN BALL-LLOSERA LLAGOSTERA.
PRESIDENT PLATAFORMA DEFENSEM CATALUNYA. GIRONA.

■ El PRUG (Pla Rector d'Usos i Gestió) del Parc Natural del Cap de Creus, en període d'al·legacions fins al 25 de novembre d'enguany, ha nascut com un embrió deforme per la manca de diversitat genètica dels seus creadors, atès que els seus «pares» han estat els mateixos, de la mateixa família, del mateix departament, de la Generalitat de Catalunya que l'ha creat.

És un Pla d'usos gestat dins la panxa de l'administració, amb un embaràs portat en secret que ha culminat en un disbarat de Pla d'Usos indigne d'aquest govern que, en el seu moment, havia promès que la democràcia i el seny formarien part dels departaments responsables de la gestió de la natura, així com el sentit comú, a l'hora de redactar mes restriccions i prohibicions capaces de portar les activitats socioeconòmiques relacionades amb la interactivitat de l'home amb la natura al col·lapse. El PRUG del Cap de Creus neix amb capacitat notable d'asfixiar les activitats cíviques, culturals, econòmiques, turístiques i d'esbarjo relacionades amb la natura, fins portar al col·lapse tota aquesta cultura ancestral arrelada al territori que caracteritza el tarannà de la gent del Cap de Creus i, captiva tot un munt de persones meravellades per la llibertat i l'encant d'aquesta Natura salvatge que decora aquesta part de la Catalunya tradicional.

L'anterior govern va deixar una Catalunya de terra cremada pel que fa als territoris hipotecats en el gran negoci de Xarxa Natura 2000, amb expropiacions encobertes de finques, confiscacions d'usos i limitacions del domini inacceptables en un estat de dret. Toca a l'actual Govern escoltar el territori i esmenar aquest PRUG, que alguns estem convençuts que no solament s'ha fet d'esquena i contra el territori, sinó que tampoc s'ha informat degudament el conseller Pelegrí, almenys això volem creure.

Sr. Mas

CARME BLANCH. VILA-SACRA.

■ Fa molt temps que li hauria d'haver escrit aquesta carta. Perdoni, els anys, la feina, els problemes personals, m'ho han impedit, però no puc deixar de dir-li que l'admiro, com a persona, com a governant i com a polític. No sóc ningú de talent, ni tinc coneixements per poder expressar-li la meua opinió, però si no ho fes, crec que no seria honrada amb mi mateixa, ni amb vostè. L'admiro com a president, com a persona que sap prendre decisions i que quan el poble no responem de la manera esperada, vostè continua el viatge a Itaca marcant el camí. Cregui'm, necessitem un president així.

M'ha fet patir molt, amb la cara que se li anava posant cada vegada que des de Madrid ens arribaven «notícies», he comprovat (i ara no rigui) com han anat desapareixent cabells del seu cap, conforme les coses s'anaven complicant, li repetixo, m'ha fet patir. Perdoni l'atreviment, però volia dir-li que a part de l'estimació al nostre president,

que està passant per uns moments molt difícils, no està sol, l'admiro, i valorem i estem confiats que no ens decebrà. Visca Catalunya!

Corrupció, No!

FRANCESC BUIXEDA CABRÉ. SANTA PAU.

■ No podem evitar que cada dia en despertar ens trobem amb noves accions contra la corrupció. Per una banda angoixa veure com la classe política s'ha fet malbé donant-se a la bona vida, però per l'altre ens dóna un alè d'aire fresc, veure que la policia, la Fiscalia anticorrupció i la Justícia s'han anat despertant, encara que molt lentament, no deixant d'investigar i esbotzar, d'un temps ençà, un cas darrere l'altre. Dins d'aquesta situació també hem d'observar, amb molta ràbia, les martingales que fan servir la totalitat d'imputats i inculpat, tant en les seves declaracions com en els seus fets, intentant eludir l'acció judicial i sortir-ne alliberats o quasi, arribant fins i tot a demanar l'indult si són sentenciats a entrar a la garjola, encara que sigui per poc temps, i són poques les ocasions en què tornen els diners malversats. Aquí es veu clarament les diferents vares de mesurar, els delinqüents comuns van sense remei a la garjola, les presons en són plenes.

La desafecció de la ciutadania envers a la classe política va creixent vertiginosament, en veure la crisi que estem vivint d'una fúria impressionant, i que ells viuen com reis, malbaratant els nostres calés a mansalva, sense preocupar-se de la situació i necessitats del poble, solament ho fan veure quan hem de votar. Fins que no es vegi que la classe política s'implica en

una verdadera reforma i dotant de suficients recursos a la policia, a la Fiscalia i a la Justícia per perseguir i eliminar la corrupció, no s'aconseguiran resultats ràpids i contundents, i la ciutadania perdrà finalment la confiança del tot, i això no ho vol ningú, per tant poseu-vos les piles i anem per feina abans que ens agafi el brau.

Obligats al món global

FERNANDO GUERRERO BARRIO. GIRONA.

■ El 1976 es va descobrir el virus de l'ebola en països de l'Àfrica Oriental, Congo, Sudan, Gabon, Sud-àfrica i Uganda, i el 2013 es detecta a l'Àfrica occidental, Libèria, Guinea, Sierra Leone, Nigèria i Senegal, on fins avui han mort més de 4.000 persones, països aquests «obligats» i abandonats per la resta del món, llevat de les ONG, que mantenen l'assistència posant en perill les seves vides. Però ha estat el 2014, amb l'entrada del virus a Europa i els Estats Units, quan s'han adonat que hi ha aquests països fins ara «obligats» o exclosos de la globalització, el curiós és que hagin arribat a la Lluna, Mart, etc i no hagin estat capaços d'investigar i treure una vacuna contra aquesta malaltia després de 38 anys, suposo que per interessos econòmics, i que el continent africà pateixi les conseqüències de l'«oblit» amb mortalitat infantil, desnutrició, malalties, falta d'assistència sanitària, guerres, violència, etc...

És important que la humanitat i els països rics deixin de banda els seus interessos i siguin més solidaris amb aquests països, és curiós veure la sensibilitat i mobilitza-

cions ocorregudes als Estats Units o Espanya davant els casos d'ebola detectats mentre que en aquests països moren cada dia 121 persones (Sierra Leone). L'ebola no es cura tancant fronteres, es cura al lloc d'origen i «oblidat» anomenat Àfrica, assistint als malalts.

Allò que desitgem els catalans

FRANCESC A. PICAS. LA JONQUERA.

■ El Tribunal Constitucional sota el binomi «democràcia-legalitat» no ens ha permès votar els catalans. En contraofensiva, milers i milers de catalans el dia 9 de novembre anirem a dipositar a unes urnes de cartró la nostra voluntat. A manifestar el nostre desig. A expressar allò que els catalans sospirem i opinem. En resum, la nostra papereta voldrà donar a conèixer a Espanya i a Europa que els catalans aspirem tenir un govern propi, la nostra pròpia economia, la nostres pròpies estructures, les nostres pròpies lleis, la nostra pròpia llengua.

El Tribunal Constitucional haurà d'escoltar, li agradi o no li agradi, la veu d'un poble que trencarà a bocins les lleis constitucionals espanyoles. Si el Govern espanyol no accepta aquestes condicions, estimularà que Catalunya es declari independent. Europa en serà testimoni.

DdG FE D'ERRADES

■ El director general de l'empresa Noel és Joan Boix i no Joan Bosch, com per error publicàvem a la pàgina 28 d'ahir.



Juan José Millás

GRAN/PETIT

Les esqueles estan normalitzades. Cap sorpresa és possible dins d'aquestes. La seva esposa i fills pregunten una oració per la seva ànima, etc. N'hi ha amb creu i sense creu. A les sense creu podríem anomenar-les civils. Les esqueles civils són, en la nostra cultura, més recents, però no han aportat res de bàsic que les diferenciï de les religioses. La seva narrativa és idèntica, la seva substància és la mateixa. En escriure «substància» m'ha vingut al paladar el gust de la sopa de pollastre, que no té res a veure amb les esqueles. O sí? Misteriosament, sí. Indemostrable, però sí, com allò que deia **Buñuel** de la mortadel·la (que la feien els cecs). De les esqueles pot impressionar

la seva mida. Les que ocupen una pàgina sencera del diari tenen, inevitablement, una mica de cartell taurí.

De tant en tant, increïblement, un d'aquests bitllets fúnebres ressalta per la seva singularitat. Et commou. L'altre dia, en una cantonada d'una de les pàgines d'*El País*, va aparèixer un rectangle tímid. Deia així: «**Mª Lourdes Re Sanz**, 23 octubre 2009. T'estimem, de Mamà, **Emi, Ine, Gabi i Rafa**». A continuació, entre cometes, apareixien les següents paraules: «Nosaltres aquí de nit i dia farem en l'espina de la pena una garlanda de malenconia». Això era tot.

Llegint-la, pensava un que encara, en un món dominat per allò gran (grans corrupcions, grans superfícies) quedava espai per

a allò petit, allò domèstic. Pensava un que sovint caiem en el parany del quantitatiu, que de vegades és també el barat, i perdem de vista que hi ha un petit formiguer de vida (i mort) que succeeix al marge de les grans notícies, als afores de la ràdio o la televisió. Pensava un que hem perdut certa sensibilitat a la punta dels dits per apreciar allò que té poc relleu. A la porta del taxi a l'interior del qual pensava un tot això, hi havia un adhesiu de plàstic, transparent, amb petites bombolles. Es tractava d'una llegenda escrita en Braille que potser indicava la manera de pujar o baixar la finestra. L'adhesiu tenia la mida de l'esquela esmentada. Vaig tenir la impressió que, de sobte, allò petit recuperava la seva grandària, que era enorme.